

§ 3. Zarobkowe biura pośrednictwa pracy, których właściciele nie zastosują się do przepisu powyższego § 2-go, ulegną likwidacji w terminie, oznaczonym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
G. Simon

512.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 7 czerwca 1924 r.

o wprowadzeniu w życie ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowym ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej.

Na mocy art. 2 i 12 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowym ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej (Dz. U. R. P. № 16, poz. 148) zarządza się co następuje:

§ 1. Oznacza się na dzień 1 lipca 1924 roku termin zastosowania ustaw, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 148) do przedsiębiorstw, znajdujących się na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej, wymienionych niżej w punktach a, b i c bez względu na to, czy przedsiębiorstwa te stanowią własność osób fizycznych, osób prywatno-prawnych, czy osób prawa publicznego, z wyjątkiem kolei i kolejek żelaznych oraz gospodarstw rolnych i leśnych:

- a) do wszystkich przedsiębiorstw, używających motorów lub kotłów zamkniętych i zatrudniających przez cały rok przeciętnie ponad 5 osób;
- b) do następujących przedsiębiorstw, bez względu na to, czy używają motorów lub kotłów zamkniętych, oraz bez względu na ilość osób w nich zatrudnionych: kolejki i tramwaje elektryczne, przedsiębiorstwa żeglugi parowej na rzekach i jeziorach, promy, przewozy na rzekach, holowanie statków, zakłady przepra-

wy pociągów, przedsiębiorstwa splawiania drzewa, przedsiębiorstwa ładowania i wyładowywania okrętów, składy dźwigarów i ciężkiego żelaza, samoloty do przewozu osób lub rzeczy, kopalnie i huty oraz ich zakłady uboczne, zakłady wyrabiające materiały wybuchowe lub używające przy produkcji materiałów wybuchowych; przedsiębiorstwa budowlane, jako to: pogłębianie lądowe i podwodne, przedsiębiorstwa wiertnicze, jako samoistne przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwa pogłębiania szybów jako samoistne przedsiębiorstwa, budowa mostów, budowa kanałów, roboty około tam, roboty demolacyjne, roboty drenarskie, budowa i rekonstrukcja kolei żelaznych, montowanie i demontowanie konstrukcji żelaznych, budownictwo lądowe, budowa dróg, budowa dróg wodnych; przemysł budowlany jako to: studniarze, pokrywacze dachów, murarze, cieśle; zawodowe straże pożarne;

- c) do wszystkich przedsiębiorstw, nie używających motorów lub kotłów zamkniętych, nieobjętych punktem b) niniejszego paragrafu, a zatrudniających przez cały rok przeciętnie ponad 15 osób.

Jeżeli dane przedsiębiorstwo składa się z kilku części, z których tylko pewne części podlegają obowiązkowi ubezpieczenia w myśl postanowień poprzedniego ustępu, wówczas obowiązek ubezpieczenia rozciąga się i na te części przedsiębiorstwa, które w myśl postanowień poprzedniego ustępu nie podlegałyby temu obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, gdyby były prowadzone samoistnie.

§ 2. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy, istniejących już przedsiębiorstw, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, winni zgłosić te przedsiębiorstwa w terminie 30 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków we Lwowie. Zgłoszenie przedsiębiorstw, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, uruchomionych po dniu 1 lipca 1924 r. począwszy, ma nastąpić w ciągu 14 dni od uruchomienia przedsiębiorstwa. Formularze zgłoszenia można otrzymać w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków, od władz administracyjnych I-ej instancji oraz inspektorów pracy. Do czasu dostarczenia przez Zakład ubezpieczenia od wypadków tych formularzy, zgłoszenie winno nastąpić bez użycia przepisanych formularzy. W tym ostatnim przypadku należy podać:

- a) imię i nazwisko i adres przedsiębiorcy oraz firmę;
- b) imię, nazwisko i adres zastępcy przedsiębiorcy, uprawnionego do odbioru pism Zakładu;
- c) rodzaj przedsiębiorstwa z określeniem używanych motorów i maszyn;
- d) przeciętną liczbę i płacę wszystkich osób zatrudnionych, względnie osobno urzędników, robotników, mężczyzn, kobiet, młodocianych i dzieci;
- e) przeciętną liczbę dni ruchu przedsiębiorstwa w ciągu roku.

§ 3. Władze administracyjne I-ej instancji, zgodnie z postanowieniem ustępu II § 18 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 roku (aust. Dz. Ust. P. № 1 z r. 1888) w brzmieniu ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413), winny donosić Zakładowi ubezpieczenia od wypadków o istniejących lub powstających w ich okręgu przedsiębiorstwach, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, nieobjętych § 1 niniejszego rozporządzenia, mogą ubezpieczyć dobrowolnie w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków osoby, zatrudnione w tych przedsiębiorstwach. Ubezpieczenie takie w myśl art. VI ustawy z dnia 20 lipca 1894 roku (aust. Dz. U. P. № 168) zmienionej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413), musi być zbiorowe co do wszystkich osób, zajętych w tem przedsiębiorstwie i rozpoczyna się z dniem następującym po wejściu zgłoszenia do Zakładu ubezpieczenia od wypadków, a ustaje z dniem odwołania, najwcześniej jednak po upływie pół roku.

Przedsiębiorcy, chcąc ubezpieczyć dobrowolnie pracowników swych przedsiębiorstw, winni zgłosić je w sposób przepisany w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Na podstawie zgłoszenia, nadesłanego przez przedsiębiorcę, Zakład ubezpieczenia od wypadków winien orzec w myśl § 18 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 roku (aust. Dz. U. P. № 1 z r. 1888 r. w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413), czy dane przedsiębiorstwo rzeczywiście podlega obowiązkowi ubezpieczenia, a jeżeli tak, do której kategorii niebezpieczeństwa i do jakiej klasy tej kategorii niebezpieczeństwa należy je zaliczyć.

O tem orzeczeniu należy zawiadomić przedsiębiorcę, podając równocześnie taryfę, oraz władzę, do której przedsiębiorca może wnieść zarzuty.

Takie samo orzeczenie należy wydać przedsiębiorcy w razie zgłoszenia przedsiębiorstwa do dobrowolnego ubezpieczenia.

Zaliczenia przedsiębiorstw do kategorii i klas niebezpieczeństwa należy dokonywać według postanowień rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 marca 1922 roku w przedmiocie przydzielania do kategorii niebezpieczeństwa przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl postanowień ustaw z dnia 28 grudnia 1887 roku, z dnia 20 lipca 1894 roku, w brzmieniu, ustalonej ustawą z dnia 7 lipca 1921 roku, oraz w przedmiocie ustanowienia klas niebezpieczeństwa dla poszczególnych kategorii niebezpieczeństwa na czas od 1-go lipca 1921 roku do 31-go grudnia 1924 roku (Dz. U. R. P. № 37, poz. 311).

§ 6. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy, lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, podlegający w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, winni w terminie 30 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, przedłożyć Zakładowi ubezpieczenia od wypadków wykaz osób, uprawnionych do pobie-

rania rent wypadkowych od tych przedsiębiorstw z powodu wypadków, zaszłych od dnia 30 czerwca 1924 r. włącznie.

W zgłoszeniu należy podać: imię i nazwisko rencisty, dokładny adres (miejscowość, poczta, powiat), datę uszkodzenia, rodzaj uszkodzenia, stopień niezdolności do pracy i wysokość wypłacanej, względnie należnej renty. Do zgłoszenia należy dołączyć dokumenty, stwierdzające uprawnienia rencisty, jako to: uwierzytelnione odpisy ugód, umów rejentalnych, wyroków sądowych i t. p. oraz uwierzytelnione odpisy kwitów na 3 raty renty, pobranej ostatnio przez rencistów.

Jeżeli renta poszkodowanego nie została jeszcze oznaczona, należy zgłosić szczegóły wypadku według § 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Osoby, uprawnione do pobierania renty z powodu wypadków, zaszłych do dnia 30 czerwca 1924 r. włącznie w przedsiębiorstwach, podlegających na zasadzie § 1 niniejszego rozporządzenia obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, mogą zgłaszać swe roszczenia bezpośrednio do Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie lub za pośrednictwem inspektorów pracy. W takim przypadku winny one podać: dokładny swój adres (miejscowość, poczta, powiat), datę i rodzaj uszkodzenia, stopień niezdolności do pracy, wysokość renty i czas, do jakiego renta została pobrana, oraz załączyć dowody, stwierdzające uprawnienia do pobierania renty, t. j. umowę rejentalną, wyrok sądowy i t. p.

Osobom tym zakład ubezpieczenia od wypadków wypłacać będzie od dnia 1 lipca 1924 roku należne renty w kwotach, ustalonych w wyżej wymienionych dokumentach, wraz z dodatkami drożyznianymi w myśl rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1924 r. w przedmiocie dodatków drożyznianych do rent ubezpieczenia od wypadków dla osób, pobierających renty i dodatki do rent z Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie (Dz. U. R. P. № 26, poz. 269).

§ 8. Sposób i termin przekazania przez Towarzystwo ubezpieczeniowe osób, uprawnionych do pobierania rent wypadkowych z powodu wypadków zaszłych w przedsiębiorstwach, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia, ustali Zakład ubezpieczenia od wypadków stosownie do postanowień ustępu 1 artykułu 6 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 roku (Dz. U. R. P. № 16 poz. 148).

§ 9. Przedsiębiorcy względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstwa winni o wypadku, który zaszedł w czasie od 1 lipca 1924 r. począwszy w przedsiębiorstwie, podlegającym obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków na zasadzie § 1 niniejszego rozporządzenia lub ubezpieczonym dobrowolnie w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia i który spowodował śmierć lub niezdolność poszkodowanego, trwającą najmniej 3 dni, wnieść doniesienie w terminie 5 dni po wypadku w 4 egzemplarzach do władzy administracyjnej I instancji tego okręgu, w którym znajduje się przedsiębiorstwo.

Formularze doniesienia o wypadku można otrzymać w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków, od władz administracyjnych I instancji oraz inspektorów pracy. Do czasu dostarczenia przez Zakład ubezpieczenia od wypadków tych formularzy zgłoszenia winny nastąpić bez użycia przepisanych formularzy. W tym wypadku należy podać:

- a) nazwisko przedsiębiorcy (firma), miejsce i rodzaj przedsiębiorstwa;
- b) imię i nazwisko, wiek, adres, zajęcie i zarobek roczny poszkodowanego;
- c) datę i miejsce wypadku;
- d) gdzie umieszczono poszkodowanego, kto go leczy, do jakiej kasy chorych należał;
- e) jakie uszkodzenie poniósł poszkodowany;
- f) w razie śmierci wskutek wypadku należy podać imiennie żonę i dzieci (ślubne, legitymowane i nieślubne), zmarłego oraz innych członków jego rodziny, do utrzymania których się przyczyniał. Przy wymienianiu dzieci i członków rodziny należy podać nadto wiek każdej z tych osób.

O ile zmarły nie pozostawił ani żony lub dzieci ani też żadnego członka rodziny, do utrzymania którego się przyczyniał, należy to zaznaczyć.

§ 10. Wszelkie czynności i pisma urzędowe potrzebne do uzasadnienia i rozwikłania stosunków prawnych między Zakładem ubezpieczenia od wypadków z jednej strony, a przedsiębiorcami przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia lub dobrowolnie ubezpieczonych, albo osobami ubezpieczonymi z drugiej strony, wolne są od należytości i opłat stemplowych w myśl § 56 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. U. P. № 1 z r. 1888) w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413).

§ 11. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, o ile nie czynią zadość obowiązkowi zgłaszania w terminach określonych w § 2 i 9 niniejszego rozporządzenia, ulegają karom przewidzianym w § 52 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. U. P. № 1 z r. 1888) zmienionej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
G. Simon

513.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 19 maja 1924 r.

w sprawie zastosowania złotego do opłat stemplowych od weksli.

Na podstawie art. 5 lit. b) ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), §§ 10 i 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. № 34 poz. 351) oraz art. 18 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38 poz. 313) zarządza się co następuje:

§ 1. W miejsce tabeli opłat stemplowych od weksli, ustanowionej w art. 1 ustawy z dnia 26 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38 poz. 313) w markach polskich, ustanawia się następująca tabelę w złotych:

Przy sumie weksla do złotych:	Stawka wynosi	
	zł.	gr.
30		10
60		20
90		30
120		40
150		50
210		70
300	1	—
400	1	20
500	1	50
600	1	80
700	2	10
800	2	40
900	2	70
1000	3	—

Od każdego dalszego 1000 zł. przypada opłata w kwocie 3 zł., przyczem niecały 1.000 zł. liczy się za cały.

§ 2. Wymienioną w art. 1 ustępie czwartym powołanej ustawy o opłatach stemplowych od weksli i w § 2 rozporządzenia wykonawczego z dn. 13 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 317) kwotę 500.000 mkp., określającą sumę weksla, wystawionego bez określenia kwoty długu (niewypełniony, weksel blanco), ostatnio ustaloną na 4.500.000.000 mkp. w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 194) przelicza się na 2.500 zł.

§ 3. Kwoty kar pieniężnych, wymienione w art. 11 ustępie drugim powołanej ustawy o opłatach stemplowych od weksli, przelicza się:

- a) kwotę 10.000 mk. na 13 zł.
- b) kwotę 500.000 mk. na 650 zł.